

майка ти, сестрытъ ти? Какъ си ты самъ тука, сыне мой?

— О татко! извика на колъни момъкътъ, когато старецътъ пакъ потъваше въ хаоса на безчувственността.

Исидоръ изпълненъ съ жалость излѣзе отъ бащина си домъ. Той бы рѣшилъ да отиде въ островъ Паросъ за да убѣди сестра си да са откаже отъ монастыря и да са върне съ него въ Цариградъ за да утѣшава и пристоява стария имъ баша.

Сънътъ, който, както казахмы, бѣ видѣлъ, усили рѣшителността му, и като са помоли съ сълзы предъ образа на Богородица влѣзе изново при супругата си Александра, която намѣри прискърна.

— Супруго моя (рече ѝ той), азъ ще отсъствамъ за нѣколко дни и ще бѣдъ лишенъ отъ тебе и отъ дѣтето ни. Отивамъ да изпълнѣя священна обязанность.

— Къдѣ? милый мой Исидоре?

— На единъ отъ островытъ на Архипелагъ.

Нѣжното сърце на Александра не можи да спре сълзытъ си; но тя не са въспротиви на желаніето на мъжа си.

Подиръ три дни Исидоръ заминѣ, и на осмия день стигнѣ въ Парикія, главния градъ на островъ Паросъ, дѣто са намѣрва *стовратныйтъ* храмъ на Богородица.

Единъ туземецъ го заведи на живописната висока мѣстность, дѣто бѣше монастырътъ на калутеркытъ, и дѣто той стигнѣ въ най критическа минута.

— Той попыта за сестра си вратарната, която му рече:

— Сестра ли ви е тя?

— Да, сестра ми.

— Тя въ тѣзи минута са предава на Господа, става невѣста Христова.

— Що значи туй?